

Trabajo ordinario, gracia extraordinaria

Mi camino espiritual
en el Opus Dei

Scott Hahn

Ediciones Rialp
Madrid, 2007
141 pàg.

Scott Hahn és el conegut autor del llibre *Rome sweet home*, (*Roma, dulce hogar*), on narra la història de la seva conversió de pastor presbiterià a fervent catòlic, i ho fa d'una manera amable i agradable, de manera que se sent agraït no sols als catòlics que l'han acollit sinó també als presbiterians que l'han aconsellat i recolzat en el camí de la seva conversió, de la seva tornada a Roma, com li agrada dir en referir-se a aquest fet. Des de la seva conversió, ha escrit força llibres aprofundint en diversos aspectes de la doctrina catòlica i animant els fidels catòlics a viure amb plenitud les riqueses extraordinàries que té la seva fe. Aquests aspectes, valorats per un convers adquireixen un valor afegit particular.

En aquest llibre, *Trabajo ordinario, gracia extraordinaria* narra la seva trobada amb l'*Opus Dei*, que va ser un moment important en el seu coneixement de la realitat de l'Església Catòlica. Com ell mateix explica amb sinceritat: "A aquestes altures, probablement és superflu dir que aquest calvinista es va fer catòlic, i que els meus primers contactes amb l'*Opus Dei* van ser importants etapes en el meu camí cap a l'Església Catòlica. També pot estar ja clar per al lector que més tard vaig rebre la vocació a l'*Opus Dei*. En atrevir-me a escriure aquest llibre no pretenc presentar-me com un model de l'*Opus Dei*. Ni tampoc és aquest llibre una definició oficial de l'Obra (com s'anomena sovint familiarment l'*Opus Dei*), dels seus objectius i els seus principis. Encara menys és una anàlisi crítica de l'estructura organitzativa de l'*Opus Dei* o el seu estatus en el Dret Canònic. Tots aquests llibres ja s'han escrit, i molt ben escrits, per cert. Aquest llibre és, més aviat, la meua personal reflexió sobre la vocació que comparteixo amb tants homes i dones, que em superen en saber, en virtuts, i en la vida diària de l'*Opus Dei*. És també una pública expressió d'agraïment a Déu per una gràcia que no mereixo, una gràcia que espero puguin compartir molts altres, si el Senyor els la vol donar".

I, efectivament, Scott Hahn reflexiona sobre els diversos aspectes de l'esperit de l'*Opus Dei* des de la seva posició de teòleg especialitzat en les Sagrades Escripures; per això, els aspectes més relacionats amb la Bíblia hi reben un tractament atent i innovador. Temes com el treball, l'Obra, l'Església, l'apostolat d'amistat i confiança, la secularitat, la unitat de vida, són tractats amb aquesta personal visió de l'autor i

el resultat és una exposició viva i interessant, com és habitual en tots els seus llibres.

Al final, s'inclou un Apèndix titulat *San Josemaría y la Sagrada Familia* que ja havia estat publicat com un estudi de la revista *Romana* i que s'integra perfectament en el propòsit del llibre.

Joaquim González-Llanos

Piensa la muerte

Tomás Moro

Ed. Cristiandad
Madrid, 2006
160 pàg.

Sabem molt bé que el sant humanista –advocat, estadista, escriptor, Tresorer i Cancellier del Regne– quan escrivia alguna cosa tenia una intencionalitat molt concreta i una gran rectitud de cor i de ment. Pensava molt bé els continguts i les formes: des de la famosa *Utopia* fins

als últims escrits –sobretot cartes a la família– durant la seva estada a la presó de la Torre de Londres. Ara Ediciones Cristiandad acaba d'editar la seva curta i inacabada obra titulada *The last things*, traduïda al castellà per un dels més coneguts i actuals “moristes”, l'estudiós Álvaro Silva, que també s'encarrega de fer les oportunes anotacions i els més adients comentaris explicatius. *The last things*, amb que és vol referir a les últimes coses de la vida, és a dir les “darreries de l'home o els novíssims”, és aquest *Piensa la muerte* acabat de publicar. Tant el títol com el text tenen un clar significat: el de “pensar en la mort i en el que ve després”, el de “considerar la vida des de l'horitzó últim de la mort” i el de “ponderar la universalitat del fet de la mort per tal d'aprofitar bé la vida com a do de Déu”. Respon alhora al clàssic “ars moriendi” d'aquell “pensa en la mort per aprendre a viure” o del “pensa com vius per preparar-te per a la mort” de Sèneca. També en parlà santa Teresa de Jesús, i Thomas de Kempis. Aquest darrer, a la seva *Imitació de Crist* (XXI,5) va fer una explicació d'allò tan conegut i de profund contingut bíblic –“*memorare novissima et in aeternum non peccabis*” (*Eclesiastès*, 7)– i la santa castellana escriví: “Acuérdate que no tienes más de un alma, ni has de morir más de una vez, no tienes más de una vida breve y una que es particular, no hay más de una gloria y ésta eterna, i darás de mano a muchas cosas”.

I això pretén també el sant anglès quan comença a escriure *The last things*. Tomàs Moro tenia el projecte de tractar sobre les darreries de la criatura humana en relació amb la vida que viu quotidianament. En la introducció, Álvaro Silva ens ho explica parlant-nos de la